II

(Icke-lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2015/322

av den 2 mars 2015

om genomförandet av elfte Europeiska utvecklingsfonden

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av partnerskapsavtalet mellan medlemmarna i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan, i ändrad lydelse ([1]) (nedan kallat *AVS–EU-partnerskapsavtalet*),

med beaktande av det interna avtalet mellan företrädarna för regeringarna i Europeiska unionens medlemsstater, församlade i rådet, om finansiering av Europeiska unionens bistånd inom den fleråriga budgetramen för perioden 2014–2020 i enlighet med AVS–EU-partnerskapsavtalet och om tilldelning av ekonomiskt stöd till de utomeuropeiska länder och territorier på vilka den fjärde delen i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är tillämplig ([2]) (nedan kallat *det interna avtalet*), särskilt artikel 10.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska investeringsbankens yttrande, och

av följande skäl:

(1) I AVS–EU-ministerrådets beslut nr 1/2013 ([3]) fastställs den fleråriga budgetramen för samarbetet med staterna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS-länderna) för perioden 2014–2020 genom införandetav en ny bilaga Ic till AVS–EU-partnerskapsavtalet.

(2) I det interna avtalet fastställs de olika finansieringsramarna för elfte Europeiska utvecklingsfonden (EDF) samt bidragsnyckeln för och bidragen till elfte EUF. Vidare inrättas EUF-kommittén och kommittén för investeringsanslag (nedan kallad *investeringskommittén*) samt fastställs röstfördelningen för dessa kommittéer och principen om att dessa kommittéer ska fatta sina beslut med kvalificerad majoritet.

(3) Vidare fastställs det totala beloppet för unionens bistånd till gruppen av stater i AVS (nedan kallade *AVS-staterna*) (med undantag av Sydafrika) och de utomeuropeiska länderna och territorierna (nedan kallade *ULT*) för sjuårsperioden 2014–2020 till 30 506 miljoner euro, vilket finansieras med medel från medlemsstaterna. Av detta belopp ska 29 089 miljoner euro anslås till AVS-staterna i enlighet med den fördelning som anges i den fleråriga budgetramen för 2014–2020 i bilaga Ic till AVS–EU-partnerskapsavtalet, 364,5 miljoner euro anslås till ULT och 1 052,5 miljoner euro anslås till kommissionen för stödutgifter i förbindelse med kommissionens programplanering och genomförande av EUF, av vilket åtminstone 76,3 miljoner euro ska tilldelas kommissionen för de åtgärder för att förbättra EUF-programmens effekt som avses i artikel 6.3 i det interna avtalet.

(4) Anslaget från elfte EUF till ULT regleras av rådets beslut 2013/755/EU ([4]) och dess genomförandebestämmelser samt eventuella senare uppdateringar av dessa.

([1]) EGT L 317, 15.12.2000, s. 3.
([2]) EGT L 210, 6.8.2013, s. 1.
([3]) EUT L 173, 26.6.2013, s. 67.
([4]) Rådets beslut 2013/755/EU av den 25 november 2013 om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska unionen (ULT-beslutet) (EUT L 344, 19.12.2013, s. 1).

(5) Åtgärder som omfattas av och är berättigade till stöd enligt rådets förordning (EG) nr 1257/96 ([1]) bör få finansieras från elfte EUF endast under exceptionella omständigheter när stödet behövs för att säkerställa kontinuitet i samarbetet vid övergången från krissituation till stabila utvecklingsförhållanden och inte kan finansieras från unionens allmänna budget.

(6) Den 11 april 2006 godkände rådet principen att finansiera den fredsbevarande resursen för Afrika från EUF och enades om de framtida arrangemangen för och utformningen av resursen.

(7) AVS-länderna kommer även att vara berättigade till stöd från unionen under de tematiska program som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 233/2014 ([2]), Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 234/2014 ([3]), Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 230/2014 ([4]) och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 235/2014 ([5]). Dessa program bör tillföra ett mervärde till, vara förenliga med samt komplettera de program som finansieras med medel från elfte EUF.

(8) Såsom anges i skäl 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1288/2013 ([6]), får medel göras tillgängliga från Europeiska utvecklingsfonden i syfte att främja den internationella dimensionen av den högre utbildningen i enlighet med de förfaranden som styr detta instrument till insatser inom rörlighet i utbildningssyfte till eller från tredjeländer och till samarbete och politisk dialog med myndigheter, institutioner och organisationer från dessa länder. Bestämmelserna i förordning (EU) nr 1288/2013 kommer att gälla för användningen av dessa medel.

(9) Det regionala samarbetet mellan AVS-staterna, ULT och unionens yttersta randområden bör främjas ytterligare. I enlighet med artikel 10.1 i det interna avtalet bör genomförandeförordningen innehålla lämpliga åtgärder som gör det möjligt att matcha finansiering av anslag från elfte EUF och Europeiska regionala utvecklingsfonden för att finansiera samarbetsprojekt mellan unionens yttersta randområden och AVS-staterna samt ULT i Västindien, Västafrika och Indiska oceanen, särskilt förenklade mekanismer för gemensam förvaltning av sådana projekt.

(10) För att genomföra elfte EUF bör förfarandet för programplanering, granskning och godkännande av bistånd fastställas, liksom närmare föreskrifter för övervakningen av hur biståndet används.

(11) Det europeiska samförståndet om utveckling av den 22 december 2005 och rådets slutsatser av den 14 maj 2012 med titeln *Att göra EU:s utvecklingspolitik mer effektiv: en agenda för förändring* bör utgöra den allmänna politiska ramen att följa vid programplaneringen och genomförandet av elfte EUF. Denna ram omfattar även de internationellt överenskomna principerna om biståndseffektivitet som t.ex. principerna i Parisförklaringen om biståndseffektivitet (2005), EU:s uppförandekod om arbetsfördelning inom utvecklingspolitiken (2007), EU:s riktlinjer för Accra-handlingsplanen (2008), EU:s gemensamma ståndpunkt, däribland EU:s öppenhetsgaranti och andra aspekter på öppenhet och ansvarsutkrävande, inför det fjärde högnivåforumet om biståndseffektivitet i Busan, vilket bland annat resulterade i Busandokumentet (2011), handlingsplanen för jämställdhet när det gäller yttre åtgärder (2010) och FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, vilken unionen är part i.

(12) Den 14 maj 2012 antog rådet slutsatser om *Det framtida upplägget för EU:s budgetstöd till tredjeländer*. I dessa slutsatser sade sig rådet vara fast beslutet att använda budgetstödet på ett effektivt sätt för att stödja fattigdomsminskning och användningen av ländersystem, göra biståndet mer förutsägbart samt stärka partnerländernas egenansvar för utvecklingspolitik och reformer, i linje med det europeiska samförståndet om utveckling, agendan för förändring och den internationella agendan för biståndseffektivitet.

([1]) Rådets förordning (EG) nr 1257/96 av den 20 juni 1996 om humanitärt bistånd (EGT L 163, 2.7.1996, s. 1).
([2]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 233/2014 av den 11 mars 2014 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete för perioden 2014–2020 (EUT L 77, 15.3.2014, s. 44).
([3]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 234/2014 av den 11 mars 2014 om inrättande av ett partnerskapsinstrument för samarbete med tredjeländer (EUT L 77, 15.3.2014, s. 77).
([4]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 230/2014 av den 11 mars 2014 om inrättande av ett instrument som bidrar till stabilitet och fred (EUT L 77, 15.3.2014, s. 1).
([5]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 235/2014 av den 11 mars 2014 om inrättande av ett finansieringsinstrument för demokrati och mänskliga rättigheter i hela världen (EUT L 77, 15.3.2014, s. 85).
([6]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1288/2013 av den 11 december 2013 om inrättande av ”Erasmus+”: Unionens program för allmän utbildning, yrkesutbildning, ungdom och idrott och om upphävande av besluten nr 1719/2006/EG, nr 1720/2006/EG och nr 1298/2008/EG (EUT L 347, 20.12.2013, s. 50).

(13) Unionen bör främja en heltäckande strategi för insatser vid kriser och katastrofer och i konfliktpåverkade och instabila situationer, bland annat övergångssituationer. En sådan strategi bör främst bygga på rådets slutsatser om säkerhet och utveckling, om unionens hantering av instabila situationer och om förebyggande av konflikter samt andra relevanta senare slutsatser. Unionen bör tillämpa metoderna och principerna i den nya given om engagemang i instabila stater. Detta torde också bidra till att säkerställa en lämplig jämvikt mellan säkerhetsmässiga, diplomatiska, utvecklingsmässiga och humanitära strategier och koppla samman insatser på kort sikt med långsiktigt institutionellt stöd.

(14) I sina slutsatser av den 12 december 2013 om rapporten från kommissionen om EU:s stöd till demokratisk samhällsstyrning med fokus på samhällsstyrningsalternativet konstaterade rådet att inslag av en incitamentsbaserad strategi i programplaneringen, oaktat partnerlandets behov och unionens åtagande att tillhandahålla förutsägbar finansiering, kan stimulera framsteg och resultat i fråga om demokratisk samhällsstyrning och på ett dynamiskt sätt bör överensstämma med graden av engagemang och framsteg vad gäller mänskliga rättigheter, demokrati, rättsstatsprincipen och god samhällsstyrning. Rådet konstaterade också att en incitamentsbaserad strategi fungerar bäst, när en kritisk massa av finansiering finns tillgänglig för att skapa betydande genomslagskraft och resultat och anslag ingår i en bredare strategi för unionens engagemang, även om ekonomiska incitament inte räcker för att få till stånd demokratiska reformer. En incitamentsbaserad strategi bör beakta tidigare erfarenheter och lärdomar som dragits om sådana resultatbaserade mekanismer som samhällsstyrningsinitiativet i tionde EUF.

(15) Under 2013 höll EUF-kommittén, som inrättades i enlighet med det interna avtalet för tionde EUF ([1]), flera inledande diskussioner om metoden för bestämmande av de fleråriga vägledande tilldelningarna av medel för elfte EUF. Under diskussionerna lades grunden för ett slutligt godkännande av nationella vägledande tilldelningar.

(16) Unionen bör sträva efter den mest effektiva användningen av tillgängliga resurser i syfte att optimera effekterna av sina yttre åtgärder. Detta bör uppnås genom samstämmighet och komplementaritet mellan unionens instrument för yttre åtgärder samt genom att man, i förekommande fall, använder finansiella instrument med hävstångseffekt. Unionen bör även sträva efter att skapa samstämmighet mellan unionens yttre åtgärder på andra områden vid utformningen av sin politik för utvecklingssamarbete, sin strategiska planering samt sin programplanering och sitt genomförande av åtgärder.

(17) Klimatförändring och skydd av miljön hör till de stora utmaningar som unionen står inför och där det finns ett akut behov av åtgärder på internationell nivå. I enlighet med den avsikt som redovisas i kommissionens meddelande av den 29 juni 2011 med titeln *En budget för Europa 2020*, där man lyfte fram unionens åtagande att inom ramen för dess inre och yttre politik främja smart och hållbar tillväxt för alla genom att föra samman pelarna ekonomi, samhälle och miljö, bör denna förordning så långt som möjligt bidra till målet att öka den andel av unionens totala budget som avser klimatåtgärder till minst 20 %, dock med iakttagande av den princip om partnerskap med AVS-staterna som fastslås i AVS–EU-partnerskapsavtalet. Åtgärder i riktning mot ett koldioxidsnålt och klimattåligt samhälle bör närhelst det är möjligt vara ömsesidigt stödjande så att deras verkan förstärks.

(18) Såväl unionen som de enskilda medlemsstaterna bör se till att skapa mer konsekvens och komplementaritet i sin politik för utvecklingssamarbete, bland annat genom att ta fasta på partnerländernas och partnerregionernas prioriteringar på landsnivå och regional nivå. För att man ska kunna garantera att unionens och medlemsstaternas politik för utvecklingssamarbete verkligen kompletterar och förstärker varandra bör man arbeta mot en gemensam flerårig programplanering och dess efterföljande steg på lokal nivå, och i synnerhet gemensamma analyser, gemensamma svarsåtgärder, arbetsfördelningar, vägledande finansiella tilldelningar och i förekommande fall gemensamma resultatramar.

(19) Vid toppmötet mellan EU och Afrika i december 2007 antogs det strategiska partnerskapet Afrika–EU, vilket därefter bekräftades vid toppmötet mellan EU och Afrika i november 2010. Rådet har även antagit slutsatser om den gemensamma partnerskapsstrategin för EU och Västindien den 19 november 2012, vilka ersätter rådets slutsatser av den 11 april 2006 om partnerskapet mellan EU och Västindien. Vad gäller Stillahavsområdet har rådet antagit slutsatser om ett förnyat utvecklingspartnerskap mellan EU och Stillahavsområdet den 14 maj 2012, vilka uppdaterar och kompletterar den strategi som antogs 2006 (rådets slutsatser av den 17 juli 2006).

(20) Under hela utgiftscykeln bör unionens ekonomiska intressen skyddas med hjälp av proportionella åtgärder som ska göra det möjligt att förebygga, spåra och utreda oriktigheter, att återkräva sådana medel som förlorats eller som utbetalats eller använts felaktigt och att fastställa påföljder vid behov. Dessa åtgärder bör genomföras i överensstämmelse med de tillämpliga avtalen med internationella organisationer och tredjeländer.

([1]) Internt avtal mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar, församlade i rådet om finansiering av gemenskapens bistånd inom den fleråriga finansieringsramen för perioden 2008–2013 i enlighet med AVS–EG-partnerskapsavtalet och om tilldelning av ekonomiskt stöd till de utomeuropeiska länder och territorier på vilka den fjärde delen av EG-fördraget är tillämplig (EUT L 247, 9.9.2006, s. 32).

(21) Hur den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (Europeiska utrikestjänsten) ska organiseras och arbeta fastställs i rådets beslut 2010/427/EU ([1]).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

MÅL OCH ALLMÄNNA PRINCIPER

Artikel 1

Mål och kriterier för stödberättigande

1. Det geografiska samarbetet med AVS-staterna och AVS-regionerna inom ramen för elfte EUF ska grunda sig på de mål, grundläggande principer och värderingar som återspeglas i de allmänna bestämmelserna i AVS–EU-partnerskapsavtalet.

2. Inom ramen för de principer och mål som gäller för unionens yttre åtgärder, det europeiska samförståndet om utveckling och agendan för förändring, med senare ändringar och tillägg, ska följande gälla:

a) Det främsta målet för samarbetet enligt denna förordning ska vara att minska och på lång sikt utrota fattigdomen.

b) Samarbetet enligt denna förordning ska även bidra till att

i) främja en hållbar och inkluderande ekonomisk, social och miljömässig utveckling,

ii) befästa och stödja demokrati, rättsstatsprincipen, god samhällsstyrning, mänskliga rättigheter och relevanta principer i den internationella rätten, och

iii) genomföra en rättighetsbaserad strategi som omfattar alla mänskliga rättigheter.

Relevanta indikatorer, bland annat indikatorer för mänsklig utveckling, som millennieutvecklingsmål 1 i det första stycket punkt a och millennieutvecklingsmål 1 till 8 i det stycket punkt b och, efter 2015, övriga indikatorer som överenskommits på internationell nivå av unionen och dess medlemsstater, ska användas för att mäta om målen som avses i det stycket har uppnåtts.

3. Programplaneringen ska utformas så att den i största möjliga utsträckning uppfyller de kriterier för offentligt utvecklingsbistånd som fastställts av OECD:s biståndskommitté (OECD/DAC), med hänsyn till unionens målsättning att se till att minst 90 % av dess övergripande externa bistånd under perioden 2014–2020 utgörs av offentligt utvecklingsbistånd.

4. Åtgärder som omfattas av och som är bidragsberättigande enligt förordning (EG) nr 1257/96 ska i princip inte finansieras inom ramen för den här förordningen, utom om det är nödvändigt för att trygga kontinuiteten i samarbetet vid övergången från en krissituation till stabila utvecklingsförhållanden. I dessa fall ska man fästa särskild vikt vid att se till att det finns en koppling mellan det humanitära biståndet, återanpassningsbiståndet och utvecklingsbiståndet och att de bidrar till katastrofriskreducering och återhämtning.

Artikel 2

Allmänna principer

1. Vid genomförandet av denna förordning ska konsekvens med andra områden av unionens yttre åtgärder och med andra berörda politikområden samt konsekvens i utvecklingspolitiken säkerställas i enlighet med artikel 208 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Därför ska åtgärder som finansieras enligt denna förordning, inbegripet dem som förvaltas av Europeiska investeringsbanken (EIB), bygga på den samarbetspolitik som fastställs i dokument såsom överenskommelser, deklarationer och handlingsplaner som är gemensamma för EU och berörda tredjeländer och regioner, samt på unionens beslut, särskilda intressen, politiska prioriteringar och strategier.

2. Unionen och medlemsstaterna ska arbeta för en gemensam flerårig programplanering grundad på partnerländernas strategier för fattigdomsbekämpning eller jämförbara strategier. De får genomföra gemensamma åtgärder, bland annat gemensamma analyser av och gemensamma svarsåtgärder på dessa strategier, i syfte att identifiera sektorer för prioriterade insatser och göra arbetsfördelningar inom ett land, genom gemensamma uppdrag för alla givare och genom användning av arrangemang för samfinansiering och delegerat samarbete.

([1]) Rådets beslut 2010/427/EU av den 26 juli 2010 om hur den europeiska avdelningen för yttre åtgärder ska organiseras och arbeta (EUT L 201, 3.8.2010, s. 30).

3. Unionen ska främja en multilateral strategi för globala utmaningar och i tillämpliga fall samarbeta med medlemsstaterna och partnerländerna i det hänseendet. Den ska i tillämpliga fall främja samarbete med internationella organisationer och organ och andra bilaterala givare.

4. Förbindelserna mellan unionen och dess medlemsstater och partnerländerna ska grunda sig på och främja de gemensamma värderingar som rör mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen samt principerna om ägarskap och ömsesidig ansvarighet. Stöd till partner ska anpassas till deras utvecklingsmässiga situation, åtaganden och framsteg när det gäller mänskliga rättigheter, demokrati, rättsstatsprincipen och goda styrelseformer.

Dessutom ska det i förbindelserna med partnerländerna tas hänsyn till hur väl dessa länder sluter upp bakom och genomför internationella avtal och avtalsmässiga förbindelser med unionen, däribland på området migration enligt AVS–EU-partnerskapsavtalet.

5. Unionen ska främja ett effektivt samarbete med partnerländer och partnerregioner i enlighet med bästa internationella praxis. Den ska så långt som möjligt anpassa sitt bistånd till sina partners nationella och regionala strategier, reformpolitik och förfaranden samt stödja demokratiskt ägarskap liksom nationell och ömsesidig ansvarighet. I detta syfte ska unionen främja:

a) En utvecklingsprocess som leds och ägs av partnerlandet eller partnerregionen, vilket omfattar ökad användning av lokal expertis.

b) En rättighetsbaserad strategi som omfattar alla mänskliga rättigheter – medborgerliga, politiska, ekonomiska, sociala och kulturella – för att integrera människorättsprinciper i genomförandet av denna förordning, för att bistå partnerländer i genomförandet av deras internationella åtaganden på människorättsområdet och för att stödja rättighetshavarna, med fokus på fattiga och sårbara grupper, när de hävdar sina rättigheter.

c) Egenmakt för befolkningen i partnerländerna, utvecklingsstrategier som omfattar alla och i vilka alla kan delta, med bred medverkan av alla samhällssegment i utvecklingsprocessen och i den nationella och regionala dialogen, inbegripet den politiska dialogen. Det ska läggas särskild vikt vid den roll som parlamentet, de lokala myndigheterna respektive det civila samhället har att spela, bl.a. vad gäller medinflytande, tillsyn och ansvarighet.

d) Effektiva metoder och instrument för samarbete i enlighet med OECD/DAC:s bästa praxis, vilket inbegriper innovativa instrument såsom en blandning av bidrag och lån och andra riskdelningsmekanismer inom utvalda sektorer och länder samt engagemang från den privata sektorn, varvid hänsyn ska tas till frågorna om skuldhållbarhet och antal mekanismer för detta samt kravet på systematisk bedömning av inverkan i enlighet med målen för denna förordning, särskilt fattigdomsbekämpning, liksom särskilt budgetstöd såsom avtal om statsbyggande. Alla program, insatser och metoder och instrument för samarbete ska anpassas efter varje partnerlands eller partnerregions särskilda förhållanden, med tonvikt på programbaserade tillvägagångssätt, tillhandahållande av förutsebar biståndsfinansiering, mobilisering av privata resurser, inbegripet resurser från den lokala privata sektorn, icke-diskriminerande tillgång till grundläggande tjänster för alla samt utveckling och användning av landsspecifika system.

e) Mobilisering av inhemska intäkter och förstärkning av partnerländernas skattepolitik i syfte att minska fattigdomen och biståndsberoendet.

f) Bättre genomslag för politiska strategier och programplanering genom samordning, konsekvens och harmonisering mellan givare i syfte att skapa synergieffekter och undvika överlappningar och dubbelarbete, förbättra komplementariteten och stödja initiativ som omfattar alla givare samt genom samordning i partnerländer och partnerregioner med tillämpning av överenskomna riktlinjer och principer för bästa praxis när det gäller samordning och biståndseffektivitet.

g) Resultatbaserade utvecklingsstrategier, bl.a. öppna och landstyrda resultatramar, som i förekommande fall grundar sig på internationellt överenskomna mål och jämförbara och sammantagna indikatorer, såsom dem för millennieutvecklingsmålen, för att bedöma och rapportera resultat, t.ex. resultat, utfall och effekt för utvecklingsbiståndet.

6. Unionen kommer bland annat att stödja bilateralt, regionalt och multilateralt samarbete och dialog, partnerskapsavtalens utvecklingsdimension och trepartssamarbete. Unionen ska främja syd–syd-samarbete.

7. Unionen ska för sina åtgärder på området utvecklingsbistånd när så är lämpligt använda sig av och dela med sig av medlemsstaternas reform- och övergångserfarenheter och de lärdomar som dragits därav.

8. Unionen ska eftersträva regelbundna informationsutbyten med aktörerna i partnerskapet, i enlighet med artikel 4 i AVS–EU-partnerskapsavtalet.

AVDELNING II

PROGRAMPLANERING OCH FÖRDELNING AV MEDEL

Artikel 3

Allmän ram för fördelning av medel

1. Kommissionen ska fastställa de fleråriga vägledande tilldelningarna av medel för varje AVS-stat och AVS-region och för samarbetet mellan AVS-staterna på grundval av kriterierna som föreskrivs i artiklarna 3, 9 och 12c i bilaga IV i AVS–EU-partnerskapsavtalet, inom de finansiella ramar som anges i artikel 2 i det interna avtalet.

2. Vid fastställandet av de vägledande nationella tilldelningarna ska en differentierad strategi tillämpas så att partnerländerna kan garanteras ett specifikt och skräddarsytt samarbete som grundar sig på följande faktorer:

a) Landets behov.

b) Landets kapacitet att generera och få tillgång till ekonomiska resurser och dess förmåga att absorbera stödet.

c) Landets engagemang och resultat.

d) Den potentiella inverkan av unionens bistånd.

De länder som har störst behov, särskilt de minst utvecklade länderna, låginkomstländer samt länder som befinner sig i krissituationer, efterkrissituationer eller som är instabila eller sårbara, ska prioriteras vid tilldelning av resurser.

Unionen ska anpassa sitt bistånd genom dynamiska, resultatinriktade och landsspecifika åtgärder enligt artikel 7.2 till landets situation samt dess åtagande och framsteg med avseende på bland annat god samhällsstyrning, mänskliga rättigheter, demokrati, rättsstatsprincipen och dess förmåga att genomföra reformer och motsvara det egna folkets krav och behov.

3. EUF-kommittén ska diskutera metoden för att fastställa de fleråriga vägledande tilldelningar av medel som avses i punkt 1.

Artikel 4

Allmän ram för programplaneringen

1. Programplaneringen av det bistånd till AVS-staterna och AVS-regionerna inom ramen för AVS–EU-partnerskapsavtalet ska genomföras i enlighet med de allmänna principer som anges i artiklarna 1–14 i bilaga IV till det avtalet och i enlighet med de allmänna principer som anges i artiklarna 1 och 2 i denna förordning.

2. Programplaneringen ska, utom i de fall som avses i punkt 3, genomföras tillsammans med det berörda partnerlandet eller den berörda partnerregionen och i ökande utsträckning anpassas till partnerlandets eller partnerregionens strategier för fattigdomsbekämpning eller liknande strategier.

Unionen och dess medlemsstater ska samråda med varandra i ett tidigt skede av och under hela programplaneringsprocessen i syfte att skapa konsekvens, komplementaritet och samstämmighet mellan varandras samarbetsåtgärder. Detta samråd kan leda till gemensam programplanering med medlemsstater som är lokalt företrädda. Den gemensamma programplaneringen bör bygga på de komparativa fördelarna hos unionens givare. Övriga medlemsstater uppmanas att bidra i syfte att förstärka unionens gemensamma yttre åtgärder.

EIB:s finansieringstransaktioner ska bidra till unionens allmänna principer, i synnerhet de som anges i artikel 21 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och målen för AVS–EU-partnerskapsavtalet, såsom att minska fattigdom genom hållbar tillväxt för alla samt ekonomisk, miljömässig och social utveckling. EIB och kommissionen bör där så är lämpligt försöka maximera synergieffekterna i programplaneringsprocessen för elfte EUF. I syfte att öka samstämmigheten när det gäller unionens yttre åtgärder ska EIB i ett tidigt skede rådfrågas i frågor som rör dess specialområden och verksamhet.

Andra givare och utvecklingsaktörer, bl.a. företrädare för det civila samhället och regionala och lokala myndigheter ska även rådfrågas.

3. Vid sådana omständigheter som avses i artiklarna 3.3 och 4.5 i bilaga IV till AVS–EU-partnerskapsavtalet får kommissionen anta särskilda bestämmelser om programplanering och genomförande av utvecklingsbiståndet genom att själv förvalta de resurser som anslagits till staten i fråga i enlighet med relevanta EU-politikområden.

4. Unionen kommer i princip att koncentrera sitt bilaterala bistånd till högst tre sektorer, enligt överenskommelse med partnerländerna.

Artikel 5

Programplaneringsdokument

1. Strategidokument utarbetas av unionen och partnerlandet eller den berörda regionen för att ge en sammanhängande ram för utvecklingssamarbetet som överensstämmer med det övergripande syftet och tillämpningsområdet, målen och de allmänna principerna för AVS–EU-partnerskapsavtalet och som är förenlig med de principer som anges i artiklarna 2, 8 och 12a i bilaga IV i det avtalet.

Utarbetandet och genomförandet av strategidokumenten ska följa principerna för biståndseffektivitet: nationellt ägarskap, partnerskap, samordning, harmonisering, anpassning till mottagarlandets eller mottagarregionens system, ömsesidig ansvarighet och resultatorientering, i enlighet med artikel 2 i denna förordning. Programplaneringsperioden måste, i princip, synkroniseras med partnerlandets strategicykler.

2. Om partnerlandet eller den berörda regionen ger sitt samtycke ska det inte krävas något strategidokument för

a) länder eller regioner som har en utvecklingsstrategi i form av en utvecklingsplan eller motsvarande utvecklingsdokument som godtas av kommissionen som grund för motsvarande fleråriga vägledande program, vid antagande av det senare dokumentet,

b) länder eller regioner för vilka unionen och medlemsstaterna har antagit ett gemensamt flerårigt programplaneringsdokument,

c) länder eller regioner för vilka det redan finns ett gemensamt ramdokument som fastställer en heltäckande unionsstrategi för förbindelserna med det berörda landet eller den berörda regionen och i vilket utvecklingspolitiken ingår som en del,

d) regioner som har en strategi som överenskommits gemensamt med unionen,

e) länder där unionen avser att synkronisera sin strategi med en ny nationell cykel som inleds före den 1 januari 2017; i sådana fall kommer det fleråriga vägledande programmet för interimsperioden mellan 2014 och inledandet av den nya nationella cykeln att omfatta unionens insatser för det berörda landet.

3. Strategidokument ska inte krävas för länder eller regioner som får ett första anslag från unionen enligt denna förordning som inte överstiger 50 miljoner euro för perioden 2014–2020. I sådana fall kommer de fleråriga vägledande programmen att omfatta unionens insatser för de berörda länderna eller regionerna.

Om de alternativ som anges i punkterna 2 och 3 inte är godtagbara för partnerlandet eller partnerregionen ska ett strategidokument utarbetas.

4. Med undantag för sådana omständigheter som avses i artikel 4.3 ska de fleråriga vägledande programmen grunda sig på en dialog med partnerlandet eller partnerregionen och utarbetas på grundval av strategidokument eller liknande dokument som det hänvisas till i den här artikeln samt ska vara föremål för ett avtal med det berörda landet eller den berörda regionen.

Vid tillämpningen av denna förordning får det gemensamma fleråriga programplaneringsdokument som avses i punkt 2 b i den här artikeln, om det överensstämmer med de principer och villkor som fastställs i det här stycket och inbegriper en vägledande tilldelning av medel, i överensstämmelse med förfarandet i artikel 14 betraktas som det fleråriga vägledande programmet i överenskommelse med partnerlandet eller partnerregionen.

5. Fleråriga vägledande program ska fastställa de prioriterade sektorer som valts ut för finansiering från unionen, särskilda mål, förväntade resultat, resultatindikatorer och vägledande tilldelning av medel, både totalt och per prioriterat område. De ska även fastställa hur de program som föreslås ska bidra till den övergripande landsstrategi som avses i denna artikel och hur de ska bidra till förverkligandet av agendan för förändring.

I enlighet med principerna för biståndseffektivitet ska man i strategin för samarbetet mellan AVS-staterna undvika splittring samt säkerställa komplementaritet med de nationella och regionala programmen och ett verkligt mervärde.

6. Förutom programplaneringsdokumenten för länderna och regionerna ska kommissionen och AVS-staterna, genom AVS-sekretariatet, även gemensamt utarbeta ett strategidokument för samarbetet mellan AVS-staterna och därmed sammanhängande dokument, i enlighet med de principer som anges i artiklarna 12–14 i bilaga IV till AVS–EU-partnerskapsavtalet.

7. De särskilda bestämmelser som aves i artikel 4.3 kan med hänsyn till de särskilda omständigheter som avses i artikel 6.1 ges formen av ett särskilt stödprogram.

Artikel 6

Programplanering för länder i krissituationer, efterkrissituationer eller instabila situationer

1. Vid utarbetande av programplaneringsdokument för länder eller regioner i krissituationer, efterkrissituationer eller instabila situationer eller där ökad risk för naturkatastrofer föreligger ska vederbörlig hänsyn tas till de berörda befolkningarnas, ländernas eller regionernas sårbarhet samt särskilda behov och förhållanden.

Unionen förblir fast beslutet att genomföra den nya given för engagemang i instabila stater och dess principer, däribland genom att inrikta sig på de fem målen för fredsskapande åtgärder och statsbyggande, säkerställa lokalt egenansvar och anpassa sig till de nationella planer som utarbetats som en del av genomförandet av den nya given.

Rimlig omsorg ska ägnas åt konfliktförebyggande och konfliktlösning, statsbyggande och fredsskapande åtgärder, försonings- och återuppbyggnadsåtgärder efter konflikter genom att fokusera särskilt på inkluderande och legitima strategier, säkerhet, rättvisa, ekonomiska grundvalar, och genom kapacitetsuppbyggnad för att kunna leverera tjänster på ett ansvarsfullt och rättvist sätt. Särskild uppmärksamhet ska ägnas åt kvinnornas roll och barnens perspektiv i dessa processer.

När partnerländer eller regioner direkt berörs eller påverkas av en krissituation eller efterkrissituation, ska det läggas särskild vikt vid förbättrad samordning mellan alla relevanta aktörer vad gäller katastrof-, återanpassnings- och utvecklingsbiståndet, inbegripet när det gäller politiska initiativ, i syfte att underlätta övergången från nödsituation till utvecklingsfas. Programplaneringen för länder och regioner som befinner sig i en instabil situation eller regelbundet drabbas av naturkatastrofer ska tillgodose behovet av katastrofberedskap, förebyggande av katastrofer samt hanteringen av följderna av sådana katastrofer och ska begränsa sårbarheten vid påfrestningar och stärka motståndskraften.

2. När länder eller regioner befinner sig i krissituationer, efterkrissituationer och instabila situationer kan det företas en särskild översyn av det berörda landets eller den berörda regionens samarbetsstrategi. Sådana översyner får utmynna i förslag på en särskild och anpassad strategi för att säkerställa övergången till långsiktigt samarbete och utveckling samt främja en bättre samordning och övergång mellan instrumenten för humanitärt bistånd och utvecklingsbistånd.

Artikel 7

Godkännande och ändring av programplaneringsdokument

1. Programplaneringsdokumenten, inklusive de däri angivna vägledande tilldelningarna, ska godkännas av kommissionen i enlighet med det förfarande som anges i artikel 14.

Kommissionen ska samtidigt som programplaneringsdokumenten överlämnas till EUF-kommittén även överlämna dessa dokument till den gemensamma parlamentariska församlingen för kännedom, med fullt iakttagande av beslutsförfarandet enligt avdelning IV i denna förordning.

Programplaneringsdokumenten ska därefter godkännas av den berörda AVS-staten eller AVS-regionen i enlighet med bilaga IV till AVS–EU-partnerskapsavtalet. Länder och regioner som inte undertecknat ett programplaneringsdokument är ändå stödberättigade i enlighet med de villkor som anges i artikel 4.3 i denna förordning.

2. Strategidokument och fleråriga vägledande program, inklusive de däri angivna vägledande tilldelningarna, får anpassas med hänsyn till översyner i enlighet med artiklarna 5, 11 och 14 i bilaga IV till AVS–EU-partnerskapsavtalet.

Enligt bestämmelserna i artiklarna 2.4 och 3.2 i denna förordning, och med utgångspunkt i tidigare EUF samt övriga erfarenheter av stimulanser, däribland tillvaratagna erfarenheter, får vägledande anslag till enskilda länder kompletteras med bland annat en resultatbaserad mekanism. Samtidigt som man i detta hänseende inser att stater som är instabila eller sårbara ska ges särskild behandling för att garantera att vederbörlig hänsyn tas till deras särskilda behov, så ska resurser, om möjligt upp till storleksordningen för stimulansmekanismen för god samhällsstyrning inom ramen för tionde EUF, tillgängliggöras i syfte att stimulera resultatinriktade reformer i enlighet med agendan för förändring och för att uppfylla de åtaganden som fastställs i AVS–EU-partnerskapsavtalet. Den EUF-kommitté och ska, i enlighet med artikel 14.2 i denna förordning, diskutera den resultatbaserade mekanismen.

3. Förfarandet i artikel 14 ska även tillämpas vid väsentliga ändringar som leder till betydande ändringar av strategin, programplaneringsdokumenten eller det vägledande programanslaget. I tillämpliga fall ska de därav följande addendumet till programplaneringsdokumenten därefter godkännas av den berörda AVS-staten eller AVS-regionen.

4. Vid vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet, till exempel kriser eller omedelbara hot mot demokratin, rättsstatsprincipen, de mänskliga rättigheterna eller de grundläggande friheterna, inbegripet de fall som anges i artikel 6.2, får det förfarande som anges i artikel 14.4 användas för att ändra de programplaneringsdokument som avses i artikel 5.

AVDELNING III

GENOMFÖRANDE

Artikel 8

Allmän ram för genomförandet

Genomförandet av det bistånd till AVS-staterna och AVS-regionerna som förvaltas av kommissionen och EIB inom ramen för AVS–EU-partnerskapsavtalet ska ske i enlighet med den budgetförordning som avses i artikel 10.2 i det interna avtalet (nedan kallad *budgetförordningen för EUF*).

Artikel 9

Antagande av handlingsprogram, enskilda åtgärder och särskilda åtgärder

1. Kommissionen ska anta ettåriga handlingsprogram på grundval av de vägledande programplaneringsdokument som avses i artikel 5.

Vid återkommande åtgärder får den även anta fleråriga handlingsprogram för en period på upp till tre år.

Vid behov och i vederbörligen motiverade fall får åtgärder antas i form av enskilda åtgärder före eller efter antagandet av de ettåriga eller fleråriga handlingsprogrammen.

2. Handlingsprogrammen och de enskilda åtgärderna ska utarbetas av kommissionen tillsammans med partnerlandet eller partnerregionen, med medverkan av de medlemsstater som är företrädda lokalt och vid behov i samordning med andra givare, särskilt i fall av gemensam programplanering, och med EIB. Medlemsstater som inte är företrädda lokalt kommer att informeras om åtgärder på fältet.

Handlingsprogrammen ska innehålla en specifik beskrivning av varje planerad åtgärd. Den beskrivningen ska specificera målen, de förväntade resultaten och de viktigaste insatserna.

I beskrivningen ska de förväntade resultaten anges i form av resultat, utfall och effekt, med kvantifierade eller kvalificerade mål, och förklaringar ska lämnas om kopplingarna dem emellan och med målen i det fleråriga vägledande programmet. Resultaten och, i princip, utfallet ska ha specifika, mätbara och realistiska indikatorer, med referensvärden och tidsbestämda riktmärken, som i största möjliga utsträckning stämmer överens med partnerlandets eller partnerregionens egna resultat och egna riktmärken. I förekommande fall ska en lönsamhetsanalys göras.

I beskrivningen ska riskerna anges, i förekommande fall med förslag på hur de kan begränsas, en analys av den specifika situationen inom sektorn och de viktigaste berörda parterna, genomförandemetoder, budgeten och en preliminär tidsplan samt, i fall av budgetstöd, kriterier för utbetalning, inklusive eventuella variabla delutbetalningar. Den ska även innehålla angivelser om eventuella åtföljande stödåtgärder samt arrangemang för övervakning, revision och utvärdering.

I förekommande fall ska beskrivningen ange hur åtgärderna och pågående eller planerad EIB-verksamhet i partnerlandet eller partnerregionen kompletterar varandra.

3. I de fall som avses i artikel 4.3 och vid oförutsedda och vederbörligen motiverade behov eller i undantagsfall kan kommissionen anta särskilda åtgärder, däribland åtgärder för att underlätta övergången från katastrofbistånd till långsiktig utvecklingsverksamhet eller åtgärder för att bättre förbereda människor på att hantera återkommande kriser.

4. Handlingsprogram och enskilda åtgärder enligt punkt 1 för vilka det finansiella biståndet från unionen överstiger 5 miljoner euro och särskilda åtgärder för vilka det finansiella biståndet från unionen överstiger 10 miljoner euro ska antas av kommissionen i enlighet med det förfarande som anges i artikel 14 i denna förordning. Det förfarandet behöver inte tillämpas för handlingsprogram och åtgärder för vilka tröskelvärdena ovan inte överskrids, eller för icke väsentliga ändringar av handlingsprogram och åtgärder. Med icke väsentliga ändringar avses tekniska justeringar såsom förlängningar av genomförandeperioden, omfördelningar av medel inom den planerade budgeten eller ökningar eller minskningar av budgeten med mindre än 20 % av den ursprungliga budgeten, men som inte överstiger 10 miljoner EUR, under förutsättning att de ändringarna inte väsentligt berör målen för det ursprungliga handlingsprogrammet eller den ursprungliga åtgärden. Handlingsprogram, åtgärder och icke väsentliga ändringar enligt detta stycke ska antas av kommissionen som ska underrätta EUF-kommittén inom en månad efter det att de har antagits.

Varje medlemsstat får begära att ett projekt eller program tas bort från ett handlingsprogram som lämnats in till EUF-kommittén i enlighet med det förfarande som avses i artikel 14 i denna förordning. Om en sådan begäran stöds av en blockerande minoritet av medlemsstater enligt artikel 8.3 jämförd med artikel 8.2 i det interna avtalet ska kommissionen anta handlingsprogrammet utan det berörda projektet eller programmet. Såvida inte kommissionen, i överensstämmelse med medlemsstaternas önskemål i EUF-kommittén, önskar avbryta det borttagna projektet eller programmet ska detta senare på nytt läggas fram för EUF-kommittén utanför handlingsprogrammet, i form av en enskild åtgärd som då ska antas av kommissionen i enlighet med det förfarande som avses i artikel 14 i denna förordning.

Vid vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet, till exempel kriser, naturkatastrofer, katastrofer som orsakats av människor eller omedelbara hot mot demokratin, rättsstatsprincipen, de mänskliga rättigheterna eller de grundläggande friheterna, får kommissionen anta enskilda eller särskilda åtgärder eller ändringar av befintliga handlingsprogram och åtgärder i enlighet med det förfarande som anges i artikel 14.4 i denna förordning.

5. Kommissionen ska anta särskilda handlingsprogram i enlighet med det förfarande som anges i artikel 14 i denna förordning för sådana stödutgifter som avses i artikel 6 i det interna avtalet. Eventuella ändringar av handlingsprogrammen för stödutgifter ska antas i enlighet med samma förfarande.

6. En lämplig miljöprövning, bl.a. av inverkan på klimatförändring, biologisk mångfald och relaterade sociala konsekvenser, ska göras på projektnivå, och denna ska för miljökänsliga projekt, när så är tillämpligt, omfatta en miljökonsekvensbedömning (MKB), särskilt när projekten sannolikt medför betydande skadliga miljöeffekter och/eller sociala konsekvenser som är av känslig, skiftande eller hittills okänd art. Den prövningen ska göras i enlighet med internationellt erkänd praxis. Strategiska miljöbedömningar (SMB) ska när så är relevant användas vid genomförandet av sektorprogram. Det ska sörjas för att berörda parter involveras i miljöbedömningar och för att allmänheten får tillgång till resultatet av sådana bedömningar.

Artikel 10

Ytterligare bidrag från medlemsstaterna

1. Medlemsstaterna får på eget initiativ lämna frivilliga bidrag till kommissionen eller EIB i enlighet med artikel 1.9 i det interna avtalet i syfte att bidra till målen för AVS–EU-partnerskapsavtalet utanför gemensamma samfinansieringsarrangemang. Dessa bidrag ska inte påverka den totala tilldelningen av medel inom ramen för elfte EUF. De ska behandlas på samma sätt som medlemsstaternas reguljära bidrag som avses i artikel 1.2 i det interna avtalet, med undantag för bestämmelserna i artiklarna 6 och 7 i det interna avtalet, för vilka särskilda arrangemang får fastställas i bilaterala bidragsavtal.

2. Dessa bidrag ska öronmärkas endast i vederbörligen motiverade fall, till exempel när det gäller de exceptionella omständigheter som avses i artikel 4.3. I ett sådant fall ska de frivilliga bidrag som lämnas till kommissionen behandlas som inkomster avsatta för särskilda ändamål i enlighet med budgetförordningen för EUF.

3. De ytterligare medlen ska integreras i den programplanerings- och översynsprocess och i de årliga handlingsprogram, enskilda åtgärder och särskilda åtgärder som avses i denna förordning, och ska återspegla partnerlandets eller partnerregionens ägarskap.

4. Alla eventuella ändringar av handlingsprogrammen, de enskilda åtgärderna och de särskilda åtgärderna ska antas av kommissionen i enlighet med i artikel 9.

5. Medlemsstater som lämnar frivilliga bidrag till kommissionen eller EIB i syfte att bidra till målen för AVS–EU-partnerskapsavtalet ska på förhand underrätta rådet och EUF-kommittén, eller investeringskommittén, om dessa bidrag.

Artikel 11

Skatter, tullar och avgifter

Biståndet från unionen ska inte generera, eller utlösa uttag av, särskilda skatter, tullar eller avgifter.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 31 i bilaga IV till AVS–EU-partnerskapsavtalet kan sådana skatter, tullar och avgifter vara stödberättigade på de villkor som anges i budgetförordningen för EUF.

Artikel 12

Skydd av unionens ekonomiska intressen

1. Kommissionen ska se till att unionens ekonomiska intressen skyddas vid genomförandet av åtgärder som finansieras enligt den här förordningen, genom förebyggande åtgärder mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, genom effektiva kontroller och, om oriktigheter upptäcks, genom återkrav eller, vid behov, restitution av felaktigt utbetalda medel samt vid behov genom effektiva, proportionella och avskräckande administrativa och ekonomiska påföljder.

2. Kommissionen eller dess företrädare och revisionsrätten ska ha befogenhet att utföra revision och kontroll, eller, när det gäller internationella organisationer, rätt att genomföra kontroller i enlighet med avtal som ingåtts med dessa, på grundval av handlingar och kontroller på plats, hos alla stödmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit unionsfinansiering enligt denna förordning.

3. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) får göra utredningar, däribland kontroller på platsen och inspektioner, i enlighet med bestämmelserna och förfarandena i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 ([1]) och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 ([2]) i syfte att fastställa om det har förekommit bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen i samband med bidragsavtal, bidragsbeslut eller kontrakt som finansierats inom ramen för denna förordning.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska sådana samarbetsavtal med tredjeland och internationella organisationer, kontrakt, bidragsavtal och bidragsbeslut som ingås med tillämpning av denna förordning innehålla bestämmelser som uttryckligen ger kommissionen, revisionsrätten och Olaf befogenhet att utföra revisionen, kontroller på plats och inspektioner i enlighet med sina respektive befogenheter.

Artikel 13

Nationalitets- och ursprungsregler för upphandlingsförfaranden, förfaranden för beviljande av bidrag och andra tilldelningsförfaranden

Nationalitets- och ursprungsregler för upphandlingsförfaranden, förfaranden för beviljande av bidrag och andra tilldelningsförfaranden anges i artikel 20 i bilaga IV till AVS–EU-partnerskapsavtalet.

AVDELNING IV

BESLUTSFÖRFARANDEN

Artikel 14

EUF-kommitténs ansvarsområde

1. EUF-kommittén, som inrättats genom artikel 8 i det interna avtalet, ska avge sitt yttrande i enlighet med det förfarande som anges i punkterna 3 och 4 i den här artikeln.

En observatör från EIB ska delta i EUF-kommitténs överläggningar när frågor som rör banken behandlas.

2. EUF-kommitténs arbetsuppgifter ska omfatta de ansvarsområden som föreskrivs i avdelningarna II och III i denna förordning:

a) Programplanering av unionens bistånd inom ramen för elfte EUF och översyner av programplaneringen med särskild inriktning på landstrategier, regionala strategier och strategier för samarbetet mellan AVS-staterna.

b) Övervakning av genomförandet och utvärderingen av unionens bistånd, som bland annat omfattar hur biståndet påverkar fattigdomsminskningen, sektorsspecifika aspekter, övergripande frågor, hur samordningen på fältet med medlemsstater och andra givare fungerar samt framsteg i fråga om de principer för biståndseffektivitet som avses i artikel 2.

([1]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

([2]) Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2).

När det gäller program för budgetstöd som EUF-kommittén uttalat sig positivt om, men som tillfälligt upphävs under genomförandet, ska kommissionen på förhand underrätta kommittén om upphävandet och det senare beslutet att återuppta utbetalningarna.

Varje medlemsstat kan när som helst uppmana kommissionen att förse EUF-kommittén med information och att diskutera frågor som rör de arbetsuppgifter som avses i denna punkt. En sådan diskussion kan leda till att medlemsstaterna utfärdar rekommendationer som kommissionen ska beakta.

3. När EUF-kommittén anmodas att yttra sig ska kommissionens företrädare lägga fram ett utkast till åtgärder för EUF-kommittén, inom de tidsfrister som fastställs i rådets beslut om EUF-kommitténs arbetsordning som avses i artikel 8.5 i det interna avtalet. EUF-kommittén ska yttra sig inom en tidsfrist som får fastställas av dess ordförande med beaktande av hur brådskande ärendet är, men som inte får överskrida 30 dagar. EIB ska delta i diskussionerna. Yttrandet ska antas med kvalificerad majoritet enligt artikel 8.3 i det interna avtalet på grundval av medlemsstaternas röster fördelade på det sätt som anges i artikel 8.2 i det interna avtalet.

När EUF-kommittén har yttrat sig ska kommissionen anta åtgärder som ska ha omedelbar verkan.

Om dessa åtgärder inte är förenliga med EUF-kommitténs yttrande ska kommissionen emellertid genast meddela rådet detta. I ett sådant fall ska kommissionen skjuta upp verkställandet av åtgärderna under en period som i princip inte får överstiga 30 dagar räknat från dagen för meddelandet, men som under exceptionella omständigheter får förlängas med upp till 30 dagar. Rådet får inom denna period fatta ett annat beslut med samma kvalificerade majoritet som EUF-kommittén.

4. Vid vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet i enlighet med artiklarna 7.4 och 9.4 ska kommissionen anta åtgärden, som ska tillämpas omedelbart utan att först föreläggas EUF-kommittén, och fortsätta att gälla så länge det dokument eller handlingsprogram eller den åtgärd som antagits eller ändrats är i kraft.

Senast 14 dagar efter antagandet ska ordföranden förelägga åtgärden för EUF-kommittén för yttrande.

Om EUF-kommittén avger ett negativt yttrande i enlighet med punkt 3 i denna artikel ska kommissionen omedelbart upphäva den åtgärd som antagits i enlighet med första stycket i den här punkten.

Artikel 15

Den fredsbevarande resursen för Afrika

I de vägledande AVS-regionövergripande programmen ska medel öronmärkas för finansieringen av den fredsbevarande resursen för Afrika. Denna finansiering kan kompletteras genom de regionala vägledande programmen. Ett särskilt förfarande ska tillämpas på följande sätt:

a) Kommissionen ska till följd av en begäran från Afrikanska unionen, som godkänts av AVS-ambassadörskommittén, utarbeta fleråriga handlingsprogram i vilka målen, de möjliga åtgärdernas omfattning och art samt genomförandearrangemangen specificeras; ett överenskommet rapporteringsformat ska fastställas på åtgärdsnivå. Varje handlingsprogram ska ha en bilaga som innehåller en beskrivning av de specifika beslutsförfarandena för varje typ av möjlig insats i enlighet med dess art och storlek och hur brådskande den är.

b) Handlingsprogrammen, inklusive den bilaga som avses i led a, och eventuella ändringar av dem ska diskuteras i de berörda förberedande rådsarbetsgrupperna och i kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik och ska godkännas av Coreper med kvalificerad majoritet enligt artikel 8.3 i det interna avtalet innan de antas av kommissionen.

c) Handlingsprogrammen, med undantag av den bilaga som avses i led a, ska ligga till grund för det finansieringsavtal som ska ingås mellan kommissionen och Afrikanska unionen.

d) Varje insats som ska genomföras inom ramen för detta finansieringsavtal ska först godkännas av kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik; de berörda förberedande rådsarbetsgrupperna ska informeras eller, åtminstone när nya fredsfrämjande insatser ska finansieras, höras i god tid innan insatserna läggs fram för kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik i enlighet med de specifika beslutsförfaranden som avses i led a för att säkerställa att inte bara den militära och säkerhetsmässiga dimensionen av de planerade insatserna beaktas utan även deras utvecklings- och finansieringsrelaterade aspekter. Utan att detta påverkar finansieringen av fredsfrämjande insatser ska särskild uppmärksamhet ägnas åt verksamhet som betraktas som offentligt utvecklingsbistånd.

e) Kommissionen ska, för rådets och EUF-kommitténs information och på deras begäran, årligen utarbeta en verksamhetsrapport om användningen av medlen, i vilken det görs åtskillnad mellan åtaganden och utbetalningar som avser offentligt utvecklingsbistånd och andra åtaganden och utbetalningar.

Efter det första fleråriga handlingsprogrammet ska unionen och dess medlemsstater granska resultaten av och förfarandena för den fredsbevarande resursen för Afrika och ska diskutera alternativ beträffande framtida finansieringsmöjligheter. I detta sammanhang, och i syfte att skapa en mer solid grund för den fredsbevarande resursen för Afrika, ska unionen och dess medlemsstater diskutera både frågan om medel för fredsfrämjande insatser, däribland sådana som finansieras genom EUF, och frågan om hållbart unionen-stöd till fredsfrämjande insatser som leds av Afrika efter 2020. Därutöver ska kommissionen senast 2018 göra en utvärdering av resursen.

Artikel 16

Kommittén för investeringsanslag

1. Kommittén för investeringsanslag (nedan kallad *investeringskommittén*), som inrättas under EIB:s överinseende enligt artikel 9 i det interna avtalet, ska bestå av företrädare för medlemsstaterna och en företrädare för kommissionen. En observatör från rådets generalsekretariat och en observatör från Europeiska utrikestjänsten ska inbjudas att närvara. Varje medlemsstat samt kommissionen ska utse en företrädare och en suppleant. För att säkerställa kontinuitet ska ordföranden i investeringskommittén väljas av och bland ledamöterna i denna kommitté för en period på två år. EIB ska tillhandahålla kommitténs sekretariat och stödtjänster. Endast de ledamöter i investeringskommittén som utsetts av medlemsstaterna och deras suppleanter ska ha rösträtt.

Rådet ska enhälligt anta investeringskommitténs arbetsordning på grundval av ett förslag som utarbetats av EIB efter samråd med kommissionen.

Investeringskommittén ska besluta med kvalificerad majoritet. Den röstfördelning som anges i artikel 8 i det interna avtalet ska tillämpas.

Investeringskommittén ska sammanträda minst fyra gånger om året. Ytterligare möten får sammankallas på begäran av EIB eller ledamöterna i kommittén enligt bestämmelserna i arbetsordningen. Investeringskommittén får dessutom avge ett skriftligt yttrande i enlighet med dess arbetsordning.

2. Investeringskommittén ska godkänna

a) de operativa riktlinjerna för genomförandet av investeringsanslaget,

b) investeringsstrategier och verksamhetsplaner för investeringsanslaget, inbegripet resultatindikatorer, på grundval av målen för AVS–EU-partnerskapsavtalet och de övergripande principerna för unionens utvecklingspolitik,

c) årsrapporterna om investeringsanslaget,

d) alla dokument om den allmänna politiken, inklusive utvärderingsrapporter, som rör investeringsanslaget.

3. Vidare ska investeringskommittén yttra sig om följande:

a) Förslag till att bevilja räntesubventioner enligt artiklarna 2.7 och 4.2 b i bilaga II till AVS–EU-partnerskapsavtalet. I dessa fall ska investeringskommittén även yttra sig om användningen av en sådan räntesubvention.

b) Förslag till investeringar från investeringsanslaget för projekt om vilka kommissionen har avgett ett negativt yttrande.

c) Andra förslag som gäller investeringsanslaget på grundval av de allmänna principerna i de operativa riktlinjerna för investeringsanslaget.

d) Förslag som rör utarbetandet av EIB:s ramverk för resultatmätning, i den mån ett sådant ramverk är tillämpligt på verksamhet enligt AVS–EU-partnerskapsavtalet.

För att effektivisera godkännandeförfarandet för små åtgärder får investeringskommittén tillstyrka förslag från EIB om en samlad tilldelning (räntesubventioner och tekniskt bistånd) eller ett samlat tillstånd (lån och eget kapital) som därefter, utan ytterligare yttranden från investeringskommittén eller kommissionen, ska fördelas av EIB på enskilda projekt i enlighet med kriterier som fastställs i den samlade tilldelningen eller tillståndet, inklusive den maximala tilldelningen för varje projekt.

EIB:s ledningsorgan får dessutom då och då begära att investeringskommittén avger ett yttrande om alla finansieringsförslag eller om vissa kategorier av finansieringsförslag.

4. EIB ska ansvara för att alla frågor som kräver godkännande av eller ett yttrande från investeringskommittén enligt punkterna 2 och 3 läggs fram för investeringskommittén i god tid. Alla förslag som läggs fram för investeringskommittén för yttrande ska överensstämma med de relevanta kriterierna och principerna i de operativa riktlinjerna för investeringsanslaget.

5. EIB ska ha ett nära samarbete med kommissionen och när så är tillämpligt samordna sina åtgärder med andra givare. EIB ska särskilt

a) tillsammans med kommissionen utarbeta eller se över de operativa riktlinjer för genomförandet av investeringsanslaget som avses i punkt 2 a. EIB ska vara ansvarig för att riktlinjerna följs och ska se till att de projekt den stöder respekterar internationella sociala och miljömässiga normer och överensstämmer med målen för AVS–EU-partnerskapsavtalet och de övergripande principerna för unionens utvecklingspolitik samt med de relevanta samarbetsstrategierna på land- eller regionnivå,

b) begära ett yttrande från kommissionen vid utarbetandet av investeringsstrategier, verksamhetsplaner och dokument om den allmänna politiken,

c) underrätta kommissionen om de projekt den förvaltar i enlighet med artikel 18.1 och under projektutvärderingsskedet begära ett yttrande från kommissionen om huruvida projekten överensstämmer med de relevanta samarbetsstrategierna på land- eller regionnivå eller, i förekommande fall, med de allmänna målen för investeringsanslaget,

d) begära, med undantag av räntesubventioner som omfattas av den samlade tilldelning som avses i punkt 3 a under projektutvärderingsskedet, att kommissionen godkänner alla förslag om räntesubventioner som läggs fram för investeringskommittén, vad gäller deras förenlighet med artiklarna 2.7 och 4.2 i bilaga II till AVS–EU-partnerskapsavtalet och med de kriterier som fastställs i de operativa riktlinjerna för investeringsanslaget.

Om kommissionen inte inom tre veckor räknat från framläggandet av förslaget har avgett ett negativt yttrande, ska den anses ha avgett ett positivt yttrande om eller godkänt förslaget. I fråga om yttranden om projekt inom finanssektorn eller den offentliga sektorn eller godkännande av räntesubventioner får kommissionen begära att det slutliga projektförslaget läggs fram för den för yttrande eller godkännande två veckor innan det översänds till investeringskommittén.

6. EIB ska inte vidta någon åtgärd som avses i punkt 3 a, b och c om inte investeringskommittén har avgett ett positivt yttrande.

Efter ett positivt yttrande från investeringskommittén ska EIB besluta om förslaget i enlighet med sina egna förfaranden. EIB kan bland annat besluta att inte gå vidare med förslaget. EIB ska regelbundet underrätta investeringskommittén och kommissionen om de fall då den beslutar att inte gå vidare med förslaget.

I fråga om lån från dess egna medel och investeringar från investeringsanslaget som inte kräver något yttrande från investeringskommittén ska EIB besluta om förslaget i enlighet med sina egna förfaranden och, när det gäller investeringsanslaget, i enlighet med de operativa riktlinjerna för investeringsanslaget och investeringsstrategier som investeringskommittén har godkänt.

Även om investeringskommittén har avgett ett negativt yttrande om ett förslag att bevilja räntesubvention får EIB bevilja lånet utan att bevilja räntesubvention. EIB ska regelbundet underrätta investeringskommittén och kommissionen om varje tillfälle när den väljer att bevilja lånet.

EIB får, med förbehåll för att de operativa riktlinjerna för investeringsanslaget, och om villkoret att det väsentliga målet med lånet eller investeringen från investeringsanslaget förblir oförändrat, besluta att ändra villkoren för ett lån eller en investering från investeringsanslaget som investeringskommittén har avgett ett positivt yttrande om enligt punkt 3 eller för alla lån som investeringskommittén har avgett ett positivt yttrande om avseende räntesubventioner. EIB får bland annat besluta att öka beloppet för lånet eller investeringen från investeringsanslaget med upp till 20 %.

En sådan ökning kan, när det gäller projekt med räntesubventioner enligt artikel 2.7 i bilaga II till AVS–EU-partnerskapsavtalet, resultera i en proportionell ökning av värdet av räntesubventionen. EIB ska regelbundet underrätta investeringskommittén och kommissionen om varje tillfälle när den följer detta tillvägagångssätt. Om det krävs en ökning av värdet av subventionen när det gäller projekt enligt artikel 2.7 i bilaga II till AVS–EU-partnerskapsavtalet, ska ett yttrande från investeringskommittén begäras innan EIB går vidare.

7. EIB ska förvalta investeringar från investeringsanslaget och alla medel inom detta anslag i enlighet med målen för AVS–EU-partnerskapsavtalet. EIB får bland annat delta i sådana juridiska personers förvaltnings- och övervakningsorgan i vilka medel från investeringsanslaget har investerats och får göra avkall på, upphäva och ändra de rättigheter som den utövar på investeringsanslagets vägnar i enlighet med de operativa riktlinjerna för investeringsanslaget.

AVDELNING V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 17

Deltagande av länder eller regioner utanför AVS-området

För att säkerställa att unionsfinansieringen är samstämmig och effektiv får kommissionen besluta att utöka möjligheten att få stöd från de medel som avses i artikel 1.2 a i) i det interna avtalet till att även omfatta utvecklingsländer som inte är AVS-stater samt organ för regional integration i vilka AVS-stater deltar och som främjar sådant regionalt samarbete och sådan integration som är berättigade till stöd från unionen inom ramen för andra unionsinstrument för finansiering av yttre åtgärder, i de fall då de berörda projekten eller programmen är av regional eller gränsöverskridande karaktär och uppfyller villkoren i artikel 6 i bilaga IV till AVS–EU-partnerskapsavtalet. Även ULT som är berättigade till stöd från unionen enligt rådets beslut 2013/755/EU samt unionens yttersta randområden kan delta i regionala samarbetsprojekt och program, och de medel som krävs för dessa territoriers och yttersta randområdens deltagande ska tillkomma utöver de medel som anslås i artikel 1.2 a i) i det interna avtalet. Målet för ett förstärkt samarbete mellan medlemsstaterna, deras yttersta randområden, ULT och AVS-staterna bör beaktas, och när så är lämpligt bör samordningsmekanismer inrättas. Strategidokumenten, de fleråriga vägledande programmen samt de handlingsprogram och åtgärder som avses i artikel 9 i den här förordningen får innehålla bestämmelser om denna finansiering och de typer av finansiering som avses i rådets förordning (EU) 2015/323 ([1]).

Artikel 18

Övervakning, rapportering och utvärdering av biståndet från EUF

1. Kommissionen och EIB ska regelbundet följa upp de åtgärder och insatser som finansieras och bedöma vilka framsteg som gjorts när det gäller att uppnå de förväntade resultaten. Kommissionen ska även utvärdera vilka effekter och resultat dess politik och åtgärder inom olika sektorer har gett och hur effektiv programplaneringen har varit, när så är lämpligt genom oberoende externa utvärderingar. Vederbörlig hänsyn ska tas till förslag från rådet om oberoende externa utvärderingar. Utvärderingarna ska grunda sig på bästa praxis från OECD-DAC och syfta till att fastställa huruvida de särskilda målen har uppnåtts, med beaktande av jämställdhetsaspekten, utforma rekommendationer och tillhandhålla stöd för att underlätta lärande, med sikte på att förbättra framtida insatser. Dessa utvärderingar ska utföras på grundval av förutbestämda, tydliga och öppna samt, där så är lämpligt, landsspecifika och mätbara indikatorer.

EIB ska regelbundet informera kommissionen och medlemsstaterna om genomförandet av de projekt som finansieras inom ramen för elfte EUF och administreras av EIB, enligt de förfaranden som fastställs i de operativa riktlinjerna för investeringsanslaget.

2. Kommissionen ska översända sina utvärderingar, tillsammans med avdelningarnas reaktioner på de viktigaste rekommendationerna, till medlemsstaterna genom EUF-kommittén och till EIB för information. Varje utvärdering, inklusive rekommendationer och uppföljningsåtgärder, får på begäran av en medlemsstat diskuteras i kommittén. I sådana fall ska kommissionen rapportera tillbaka till EUF-kommittén ett år därefter, när de överenskomna uppföljningsåtgärderna genomförts. Resultaten ska användas för att förbättra utformningen av program och tilldelningen av resurser.

3. Kommissionen ska i lämplig utsträckning göra alla berörda aktörer delaktiga i fasen för utvärdering av det bistånd som unionen tillhandahåller inom ramen för denna förordning och får vid behov genomföra gemensamma utvärderingar med medlemsstater, andra givare och utvecklingspartner.

4. Kommissionen ska granska framstegen i genomförandet av elfte EUF, inklusive de fleråriga vägledande programmen, och varje år, från och med 2016, till rådet överlämna en rapport om genomförandet. Rapporten ska innehålla en analys av de viktigaste resultaten och det viktigaste utfallet samt, när så är möjligt, av hur det ekonomiska biståndet från unionen bidrar till effekterna. En resultatram ska utarbetas i detta syfte. Denna rapport ska även läggas fram för Europaparlamentet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén.

([1]) Rådets förordning (EU) 2015/323 av den 2 mars 2015 med budgetförordning för elfte Europeiska utvecklingsfonden (se sidan 17 i detta nummer av EUT).

5. Årsrapporten ska även innehålla information rörande de två föregående åren om de åtgärder som finansierats, om resultaten av uppföljnings- och utvärderingsverksamheten, om de berörda utvecklingspartnernas involvering och om genomförandet av åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden, fördelat på länder, regioner och samarbetsområden. Den ska dessutom innehålla en kvalitativ analys av de ursprungligen planerade och uppnådda resultaten, baserat bland annat på uppgifter från övervakningssystem, och en uppföljning av tillvaratagna erfarenheter.

6. Rapporten ska i möjligaste mån grundas på specifika, mätbara indikatorer på biståndets betydelse för uppnåendet av målen för AVS–EU-partnerskapsavtalet. Den ska avspegla de viktigaste erfarenheterna och uppföljningen av rekommendationerna i utvärderingarna från de föregående åren. Rapporten ska även, när så är lämpligt och relevant, omfatta en bedömning av iakttagandet av principerna för biståndseffektivitet, bland annat när det gäller innovativa finansieringsinstrument.

7. Unionen och dess medlemsstater ska senast före utgången av 2018 genomföra en resultatöversyn för att bedöma i vilken utsträckning åtaganden och betalningar har genomförts samt resultaten och effekterna av det bistånd som tillhandahållits, med hjälp av indikatorer avseende resultat, utfall och effekt som mäter effektiviteten vid användningen av resurser samt EUF:s effektivitet. Översynen ska även behandla hur de åtgärder som finansieras bidrar till uppnåendet av målen för AVS–EU-partnerskapsavtalet samt unionens prioriteringar enligt agendan för förändring. Denna översyn ska företas på grundval av ett förslag från kommissionen.

8. EIB ska lämna investeringskommittén uppgifter om framstegen när det gäller uppnåendet av målen för investeringsanslaget. Enligt artikel 6b i bilaga II till AVS–EU-partnerskapsavtalet ska det samlade resultatet av verksamheten inom ramen för investeringsanslaget bli föremål för en gemensam översyn såväl efter elfte EUF:s halva löptid som efter löptidens slut. Översynen efter halva löptiden ska genomföras av oberoende externa experter, i samarbete med EIB, och ska göras tillgänglig för investeringskommittén.

Artikel 19

Utgifter för klimatinsatser och biologisk mångfald

På grundval av de vägledande programplaneringsdokument som antagits ska det varje år göras en uppskattning av de samlade utgifterna för klimatinsatser och biologisk mångfald. De medel som anslås inom ramen för EUF ska varje år underkastas ett spårningssystem som grundar sig på OECD-metoden med ”Riomarkörer” – vilket inte utesluter att man använder sig av mer precisa metoder om sådana finns tillgängliga – och har integrerats i de befintliga metoderna för uppföljning av hur unionsprogrammen fungerar, i syfte att kvantifiera utgifterna för klimatinsatser och biologisk mångfald i de handlingsprogram, enskilda åtgärder och särskilda åtgärder som avses i artikel 9 och redovisas i utvärderingar och årsrapporter.

Artikel 20

Europeiska utrikestjänsten

Denna förordning ska tillämpas i överensstämmelse med beslut 2010/427/EU.

Artikel 21

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 2 mars 2015.

På rådets vägnar
D. REIZNIECE-OZOLA
Ordförande